

Va gooit 'n geln tennisbal hoge de loch in, Spikkel wocht,..... Pas as 'n bal vlak bie em is spreengt he op. Hee vöängt 'n bal in de bek, döt 'n paar röndkes en dan leg he em wier neer, pesies vuur de va zinne veute. Dan löp he 'n eandke achteroet, blif stille stoa en zakt heanig duur de vuurpeutkes. 't Is elke moal 'n appat gezichte, umdat de achterkaante van 't kleane heunde-liefke nog umhoge steet. He skof nog 'n eandke noar achtern, leg 't köpke op de vuurpeutkes en kik strak, vol spanning noar 't bälleke. At he zo, op disse wieze steet lik 't net of 't kleane stätke nog harder kwispelt dan aans. Mies möt der steurig umme lachen. Spikkel is 'n helen leevn hoond en hee lustert good, mear toch geet de va disse eerste wekken met eur met um Spikkel oet te loaten. 's Nommedaags as de va oet 't waark keump goat ze noar 't böske achter 't hoes. 't Gelle tennisbälleke geet met en dat wet Spikkel al pesies. As de waagn van de va 't oprit op keump steet 't kleane deerken al te hupsen van plezeer.

Spikkelke lik op 'n Jack Russel, mear neet zuuver. Woer't he vandan keump wet numms, waant he koomp oet 't asiel. 't Is 'n mooi broen-wit heundke met op zin zwarten neuze 'n klean rozen spikkel en doaromme hebt ze em in 't asiel mear Spikkel eneumt. Veer wekke elene zeent Mies en eur va en moo goan kieken bie 't asiel en Spikkel was zo leef en spöls dat ze dreks wussen dat hee hun heundke zol worden. De va har wa dreks ezeg dat 't nog wa 'n paar wekken zol doeren vuurdat Mies allenig Spikkel oet moch loaten, waant 't deerken möt eers good wennen. Mies was naar bliej met Spikkel en ok eur kleane breurken veun Spikkel: 't Leefste Pikkelke van heulle weareld.'

't Is zöndag en ze zeent an 't spöllen op 't grös laanks 'n bosraand. 'Lesten moal, Spikkel,' zeg de va as he 't bälleke umhoge gooit. Hee dreait zich umme noar Mies en zeg: 'k Deanke da'j vanof morn bes allenig met em keunt goan, 't deerken luustert zo good.' Mies juugt 't oet en doarduur kik Spikkel eur kaante op en mist hee 't bälleke. 't Keump neet in zin bek, mear op zin neuze, veraandert dreks van richting en sköt 't bos in. Spikkel vlög der achteran, oonder de bröamelstruuke duur en oet 't zich. 'Spikkel hier op an,' röp de va en wil achter 'n hoond an, mear de struukn zeent te dichte en de deurns te skaarp. Met nen fleenk skuur in de bokse reant he oawer 't grös tot an 't eande, woer't he achter de struukn laanks 't bos in kan. Hee röp en röp: 'Spikkel! Spikkelke! Hier op an kearlke,' mear niks, ginnen Spikkel.

Mies wet neet wat ze möt doon, ze steet op 't grös, zo stille as nen moes. Ze heurt de va ropen en roopn, steeds vearder weg kleenkt zinne stemme: 'Spikkelke, Spikkelke!' Mies begeent heanig te geuln. 'Kom trugge leef klean Spikkelke, kom trugge, ik heb oe zo geerne.' En dan heel hard: 'Va kom trugge, temet zeent viej oe ok kwiet!' Ze vält op de kneene en de tröanen biggelt eur oawer de wängskes. Zo veendt de va eur as he eawn later allenig oet 't bos keump. Van Spikkel gin eankel spoor te veenden. Mies vlög em umme 'n haals. 'k Was zo bange va da'j zollen dwellen.' 'Hier neet mien meaken, ik zin hier geboorn en kenne 't bos as mien boksentuk, mear oons heundke kan'k neet veenden en ik zin bange dat den de weg wa kwiet is. Viej goat noar hoes, eawn wat dreerken en dan nemme viej de waagn met um vearderop te zeuken.' Mies wriv met de haande duur de oogn en knikt fier. Joa, dat goat ze doon, ze goat Spikkel zeuken, zo wiet vot kan he ja nog neet wean.

Ze zeukt tot an ettenstied en doarnoa wier tot 't beddegoan is vuur de wichter. Spikkelke is vot, glad vot, naargens te veenden. Ze snapt der niks van en kats verdreetig geet Mies noar berre. De va hef beloafd dat he morn, alle asiels in de buurte zal opbellen en bod doon dat Spikkel kwiet is. Ok maakt he briefkes met doar nen foto op van Spikkelke, diej't ze oaweral keunt opplakken of in de breewnbusse doon. Mear ok dat brech gin niejs, numms hef em ezene. Eelken oawnd goat ze met de waagn 'n buurtskop in, eelken moal nen aandre kaante op en zo geet de wekke vuurbiej. Alns prebeert ze, mear ginnen Spikkel.

Vriedagsoawnds pakt de va zinnen viskoffer zoas he altied döt. Vuur em 't begin van 't wekeande. Zoaterdagns geet he aait heel vrou hen visken. Dan goat de moo, Mies en Woutertje noar de markt en nemt 'n gebakken viske met, de va is dan net vuur ettenstied terugge. Mies zöt dat de va zin visspöl an't pakken is en wordt hellig. 'Goa iej visken! Spikkel is vot en iej goat visken! Dat veen ik neet leef van oe, va!' 'Kom is eawn bie mij zitten meaken,' zeg de va en hee neamp 't verdreetige meaken op skoot, 'Viej hebt de hele wekke der alns an edoane um Spikkel te veenden, mear misskien hef he zin oale baas wa wier terugge veunden. Zol dat neet fijn wean vuur em? Mornvrou goa iej, de moo en Woutertje net as aans noar de markt, ik goa hen visken

en 's nommedaags goat viej wier hen zeuken. En nou neet meer verdreetig wean, beloafd?' 'Beloafd,' zeg Mies en gif de va nen dikken smokkert.

Mear as zee op de markt loopt zöt Mies de waagn van de va vuurbiej jagen. Das appat dech ze en ze trök an 'n jas van de moo. 'Moo, moo, ik zagge de va jagen.' 'Dat zal neet wean, meaken, 't is nog geels gin half tiene, hee keump pas um half éne thoes. Viej goat noar de greunteboer, alloh, vuurdan he alle appels verkoch hef.' Onmeunig lekker zeent ze, dech Mies as ze eawn later in nen dikken rooien appel bit en allengs is ze 't vuurval wier vergetten. Woutertje krig nen benane en al smikkelend loopt ze verdan zodat de moo alle aandre bosskoppen kan doen.

Tiegn elven loopt ze de stroate in woer't ze wont en van vearten zöt Mies de waagn van de va al stoan. 'Kiek dan, moo,' wis ze, 'kiek dan doar, ik har wal geliek!' De moo begrip der niks van, de waagn steet op 't oprit met de roeten wiedwagens lös. De loch den't der oet koomp is neet te harden, wat nen staank, 't lik wal of 't der éne in hef egiert. As zee de poorte lös doot keump der 'n wit spook an vlegen en zee heurt de va ropen. 'Kom hier iej lelleken hoond in 'n teil ieje!' 'Spikkel!!' geelt Mies en 't witte badskoem vlög eur um de oren as 't deerken tiegn eur an spreuk. Mies keukelt umme en met 'n beaiden rolt ze duur 't grös. De moo steet te kieken of ze 'n liek hef ezene en Woutertje röp: 'Wouter wil der oet, Wouter wil noar Pikkel, moo!!' Moo sköt in 't lachen en wis noar de va den't der wal heel appat oet-zöt in zin heemp en opgestreupte boksepiepen. Doar oawer-hen hef he moo's skölk en nog zit he kats onder 't skoem. Ze löp op em an, wrijf em earst 't skoem van 't gezichte en gif em dan nen dikken smokkert. 'Iej roekt wal 'n betje oarig, mien kearlke, mear wat zin ik drietende gek met oe.'

Met 'n aln prebeert ze 't heundke wier in 'n teil te kriegen en tuskenduur döt de va zin verhoal. Hee was der vrou oet egoane, mear har neet völ zin om nen eande te veuren, wat he aans wal dee. Ok hee dach an 't heundke en doaromme was he dichte bie 't hoes ebleewn, an 't kanaal. Och, har he dach, doar zit ok vis en as he dan neet bieten, zeen'k zo wier thoes. Hee har net nen plak stoete pakt, 't spöl nog glad neet oet de waagn, nog gin wörmpke an 't höakske toew he, an de oawerkaante van 't water, 'n vies broen deerken zag loopn met 'n bälleke in de bek. Hee was goan stoan um better te können kieken, 't zol toch neet woar wean,...as dat euren Spikkel neet was. De hele wekke harren ze ezoch, dag in dag oet, en hier woer't he eaglijk helemaal neet wol wean löp he zo laanks 't water. Va har em ereupen en joa heur Spikkelke har't eheard en wol zo 'n ploomp in, mear der kwam nen groten boot an en de va kon 't heundke neet meer zeen. Va heuren blekken en zag em boawn op de brugge zinne kaante op rennen zo hard dat zinne kleane kromme peutkes em konnen dreagen. 'Wat 'n gelukke dat der gin waagns reden op de brugge,' zear de moo met nen zoch tuskenduur. Va knikt en geet glunderend verdan waant hee zag 't zo wier vuur zich: 't kleane deerken vleug, met zo of en tou 'n huppelke zoas alenig nen Jack Russel kan en 'n kwispelnd stätke woer a'j van dachen dat 't nen propeller was en dat he ealk memeant op kon stiegen. Ok hee was onmeunig bliej ewes dat 't deerken der wier was, mear kearl kearl wat steunk he noar gier. Dikke kloonten mest in Spikkel zinnen vacht, in de oren en oaweral woer't mear kon zitten. Mear 't was Spikkel, euren Spikkel en zo appat dat 't kleane deerken hier an 't water leup op nen steer woer de va eaglijk nooit keump um te visken umdat der völs te völle bootn duur goat. Spikkelke wat terugge en de va har em heanig an de plakken stoete voord waant Spikkelke har honger, völle honger. De va har prebeerd de meeste mest en drek met water oet 't kanaal of te speulen, mear dat was mear half elukt, waant Spikkelke bleef em likken, op 'n aarm, op 't heuwd en zeelfs nen moal in 't gezichte. Va har Spikkel in zin oawerhempd doan, zin visspöl in de waagn ekwakt en rap op thoes op an erene. Spikkel in 'n teil en nou ging de va boawn in bad. 'Klere boeten loaten!' röp de moo en de va giespelt noar binnen in de onderbokse. Zo leup alns good of en sleup Spikkel den nach wier in zin eagne mändke. Woer't he is ewes die hele wekke wet numts, mear he is nooit meer weg-eleupen en ik kan 't wetten, waant Spikkel was van oons.